

Recensent: H.J.Lammers

Beatrice en Sillie Durfall : ‘ De lachende school’ Uitgeverij

Boekscout.nl, Soest 20 11. ISBN 978-94-6176-141-5 Zie ook:

www.boekscout.nl (Diabetes/ED/PO/1)

Soort boek /ziekte /stijl:

Een door een elfjarig meisje, sinds haar zevende jaar lijdend aan diabetes 1, verteld verhaal over haar leven op een gewone basisschool en uiteindelijke plaatsing op een school voor speciaal basis onderwijs (SBO), opgeschreven door haar moeder.

“Het verhaaltje gaat over een meisje dat door omstandigheden problemen heeft op de lagere school. Door de problemen op school blijft er nog maar een weg open naar een onbezorgde jeugd op de basisschool. Dit is het verhaal over de weg naar speciaal onderwijs”. Een verhaal van 63 pagina’s geïllustreerd met kindertekeningen, van een kind voor kinderen over diabetes.

Over de schrijfters:

Bea Dunk en Sylvia de Koning schrijven onder de namen Beatrice en Sillie Durfall en zijn moeder en dochter.

Dochter Sylvia de Koning is 11 jaar, leerlinge SBO en moeder Bea Dunk is postbezorger. Zij wonen in Rhoon. Sillie/Silvia heeft een zorgzame vader en drie lieve, begripvolle broers.

Boekbespreking:

Sillie wil op een gegeven dag “niet meer naar die rotschool”. In de armen van haar moeder vertelt ze dat ze zo moe is, dat haar benen zeer doen, dat ze veel moet drinken, geen eetlust heeft. De huisarts wil bloedonderzoek. Het is echter vrijdag, zodat tot maandag gewacht moet worden met de gang naar het laboratorium. Op Zondag begint Sillie erg ziek te worden en moet met spoed opgenomen worden op de kinderafdeling van het Maasstad Ziekenhuis Rotterdam. Een intensieve behandeling en twee weken ziekenhuisopname volgen. Sillie moet op een streng leef regime, er wordt veel gecontroleerd, na iedere maaltijd wordt er geprikt ter controle van de glucosewaarde en iedere morgen en avond moet er insuline gespoten worden.

Sillie zit op de basisschool in groep 4, en loopt een leerachterstand op door het vele verzuim. In overleg met W.S.N. S. (= weer samen naar school) wordt er voor een paar keer per week bijles georganiseerd. Sillie mag dan toch overgaan naar groep 5, omdat ze zo haar best heeft gedaan. Maar daar wordt het duidelijk dat het erg moeilijk voor haar is om de les te volgen. Ze heeft moeite met lezen en rekenen en gaat door alle verdriet minder graag naar school. Daar komt nog bij dat ze door klasgenootjes gepest wordt, omdat ze dom zou zijn. Soms werd ze gestraft als ze op het pesten iets terug deed.

Papa en Mamma vragen door en zoeken intensief contact met haar juf en de schoolleiding. Dat haalt echter niet veel uit. Sillie wil dan ook graag teruggeplaatst worden naar groep 4. Ook hier kan ze het niet volhouden, ze wordt weer veel gepest, zelfs in het zijpad naast haar huis, de verzamel- en speelplaats van de buurtkinderen.

Door al deze spanningen gaan haar bloedwaardes weer schommelen.

Bovendien blijkt ze de woorden op het schoolbord niet zo goed te kunnen lezen en volgt onderzoek bij de oogarts in het ziekenhuis. Na intensief overleg

tussen haar ouders, de juf, de directrice en de interne begeleidster wordt er weer tot WSNS besloten, waarna het advies volgt om naar het SBO te gaan. De leerlingen hebben daar allemaal een geestelijke of lichamelijke belemmering en worden meer individueel onderwezen en begeleid door vakkrachten. Sillie fleurt er op. (zie citaten). Het is er heel anders dan op een gewone openbare basis school. Hoe, is het beste te typeren door “ ‘Sillie zei de juf, ‘hoe heb jij leren fietsen? Uit een boekje, of werd je door iemand geholpen?’ ”.

Wat viel op:

Ook uit dit verhaal blijkt dat het bijna niet mogelijk is om, niet te worden gepest, genegeerd, vernederd als individu met een handicap, belemmering, zichtbare aandoening. Met alle gevolgen voor herstel of, ten minste, een leefbaar leven. Gebrek aan attentie, opvoeding, beschaving?

Citaten:

(pag. 5): “ ‘Ik ben niet dom’ schreeuwt Sillie tegen de kinderen die haar pesten. ‘Ik heb te veel lessen gemist door die stomme diabetes van mij! Denken jullie dat ik dat soms leuk vind om zoveel school te missen? Dat ik het leuk vind dat ik niet zo goed kan rekenen, lezen en schrijven?’ ”.

(pag. 19): “Alle belangrijke organen in je lichaam zijn (dus) verschillende fabriekjes. Bij mij is het fabriekje stuk dat zorgt dat mijn spieren eten krijgen. Dat is de alvleesklier.”.

Pag. 25): “ ‘Plagen’ zo vertelde de Juf, ‘was dat je iemand in de maling nam - *die je*- niet zeer doet of verdrietig maakt. (- -) Met pesten deed je iemand met opzet veel verdriet en pijn’ ”.

(pag. 36): (*na het thuis bekijken van het introductiefilmpje van de SBO*) “Mama vroeg Sillie wat ze zo van het filmpje en de school vond. Sillie lachte en zei dat het wel een lachende school leek. Zo vrolijk was iedereen daar”

(pag. 46): “Leek Sillie op de oude school, heel vaak en veel op een klein eendje. Nu is Sillie heel snel aan het veranderen in een mooie zwaan. Sillie laat de kinderen op school en in het zijpad naast haar huis zien, dat ze Sillie is, en er ook mag zijn”.

(pag. 57): (*laatste zin van het boek*) “Sillie is erg gelukkig op de lachende school. Een school voor speciaal basis onderwijs”.

Extra:

Aan het einde van het boek zijn een tiental “kinderliedjes uit de oude doos” die Sillie vroeger en ook nu erg leuk vond, opgenomen zoals ‘Iene miene mutte’ , ‘Altijd is Kort- jakje ziek’. Enz..